

Arrest

nr. 175 550 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn en stelde dat u zeventien jaar oud kon zijn. U bent geboren te Khartoem – Soedan, bezit de Eritrese nationaliteit en bent waarschijnlijk van Hidaraeb-etnie. Uw vader M.(...)

A.(...) E.(...) is geboren te Keren en verliet wat we nu Eritrea noemen in 1991, omdat hij er politieke problemen kende. Hij ging naar Soedan, waar hij uw moeder, de Ethiopische F.(...) S.(...) M.(...), leerde kennen. Na uw geboorte liet uw moeder u achter bij uw vader. U woonde met hem in Khartoum. Toen u zeven – acht jaar oud was, overleed uw vader wegens ziekte. M.(...) een vriend van uw vader van toen hij nog in Keren woonde, ontfermde zich over u en u ging bij hem en zijn vrouw in Khartoum wonen. De politie te Soedan liet u niet in vrede leven: omdat u Eritreër bent, moest u steeds geld betalen. Daarom verliet u in november 2014 Soedan. Met behulp van smokkelaars, reisde u via Libië, Italië en Frankrijk, naar België, waar u 18 mei 2015 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken te. U kan niet naar Eritrea, het land waarvan u de nationaliteit hebt, omdat ze zullen vragen waarom u uw land verliet en omdat uw vader het land verliet.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn.

U verklaarde bij uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken minderjarig te zijn en zeventien jaar en vijf maanden oud te zijn (zie administratief dossier). Tijdens het interview met het CGVS gaf u aan uw geboortedatum niet te kennen, dat een 'test' gedaan werd en ze zegden dat u éérentwintig jaar oud was (gehoor CGVS, p.5). In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing van de dienst Voogdij (dd.9/6/2015) in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn (op 4/6/2015 – de dag van het leeftijdsonderzoek – bleek u 22,6 jaar oud te zijn met een standaarddeviatie van 2,5 jaar). Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd. Dat u trachtte zich jonger voor te doen dan u daadwerkelijk bent, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens legde u bedenkelijke verklaringen af over uw talenkennis en uw etnische origine.

U legde uw gehoor bij de DVZ op uw vraag af in het Arabisch. Bij het CGVS, waar u het gehoor eveneens integraal in het Arabisch deed, verklaarde u dat u daarnaast een beetje Tigrinya en Engels kan (gehoor CGVS, p.2). U gaf aan dat het voor u moeilijk is Tigrinya te spreken, maar wanneer iemand het spreekt, u het wel kan (verstaan). Toen daarop de dossierbehandelaar u om de maanden op te sommen in het Tigrinya, bleek u dit niet te kunnen en u was niet in staat om van enkele door de protection officer opgenoemde maanden in de Tigrinya-taal te preciseren om de hoeveelste maand het ging. U verklaarde hierna Tigrinya te spreken, maar u zei dat het soms moeilijk is voor u (gehoor CGVS, p.2-3 en p.12-13). Men kan zich echter afvragen waarom u dan toch verklaarde een beetje Tigrinya te spreken en het te begrijpen.

Toen u gevraagd werd welke tribe uw vader, M.(...) en B.(...), de mensen bij wie u opgroeide, hadden, gaf u aan dat ze van de Tigre-tribe zijn (gehoor CGVS, p.3). Uit informatie blijkt dat mensen van de Tigre-tribe de taal 'Tigre' spreken (zie administratief dossier). Later gaf u echter –in strijd met uw eerdere verklaringen- aan dat uw vader waarschijnlijk van de Hidaraeb-tribe is, omdat hij Arabisch sprak. Toen u gevraagd werd of mensen van de Hidaraeb-tribe Arabisch spreken, gaf u aan van wel (gehoor CGVS, p.6). Uit informatie blijkt dat mensen van de Hidaraeb-tribe de taal 'Baja' spreken (zie administratief dossier). Nog later gaf u aan dat u niet weet wat de tribe van uw vader is en u ook uw eigen tribe niet kent (gehoor CGVS, p.6). Er dient te worden opgemerkt dat het niet doorleefd – en dus niet waarachtig – overkomt dat u uw verklaringen over uw tribe en de tribe van uw vader bijstelt. Iemands etnische afkomst vormt immers een essentieel onderdeel van diens identiteit, zodat het bevreemdend overkomt dat men deze niet zeker kent en dat men hierover volkomen incoherente verklaringen aflegt. Uw incoherente verklaringen over uw talenkennis en etnische afkomst vormen een negatieve indicatie betreffende uw beweerde Eritrese afkomst. Daarenboven wist u geenszins te overtuigen dat uw vader – en bij uitbreiding ook uzelf - in Soedan over de Eritrese nationaliteit beschikte. Niettegenstaande u beweerde in Soedan te zijn geboren, verklaarde u over de Eritrese nationaliteit te beschikken sinds uw geboorte (gehoor CGVS, p.11). Toen u daarop gevraagd werd hoe u aan die Eritrese nationaliteit komt, daar u verklaarde dat uw moeder de Ethiopische nationaliteit heeft en uw vader 'Eritrea' verliet rond 1991 (gehoor CGVS, p.8,10-11). Toen de protection officer opmerkte dat het land Eritrea nog niet bestond in 1991, maar het nog Ethiopië was, waar het huidige Eritrea op dat moment nog deel van uitmaakte, gaf u vaag aan dat 'zelfs als men hem als Ethiopiër beschouwde, hij op het einde Eritreër was' (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd dit laatste te verduidelijken,

gaf u aan dat Ethiopië en Eritrea in 1991 scheidden. Toen u er nogmaals op gewezen werd dat Eritrea in 1991 niet officieel bestond, gaf u aan niet te weten wanneer uw vader juist uit Eritrea vertrok (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd sinds wanneer mensen officieel de Eritrese nationaliteit hebben, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd of mensen iets moesten doen om de Eritrese nationaliteit te krijgen, of ze het zomaar kregen, ontweek u de vraag door te stellen dat u hoorde dat het moeilijk is om de Eritrese nationaliteit te krijgen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.12).

Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat in april 1993 'alle Eritreërs binnen en buiten Eritrea [werden] opgeroepen deel te nemen aan een referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea. Registratie voor dit referendum ging zowel binnen als buiten Eritrea hand in hand met een gedegen controle van de Eritrese afkomst. Na deelname aan het referendum werd vervolgens een Eritrese identiteitskaart uitgereikt, waardoor participatie in dit referendum uiteindelijk een cruciale rol ging spelen in nationaliteitsbepaling (Algemeen ambtsbericht Ethiopië, december 2006, p. 57; Question & Answer Series, Eritrea & Ethiopia: Largescale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 9). Wanneer het Commissariaat-generaal in het licht van deze informatie polste of u bekend was met dit onafhankelijkheidsreferendum, gaf u aan er nooit van gehoord te hebben. Tevens had u er ook geen idee van waarom 1993 een belangrijk jaar was in de geschiedenis van Eritrea en toen u erop gewezen werd dat sommige Eritreërs aangeven dat Eritrea sinds 1993 onafhankelijk is (en niet sinds 1991) en u gevraagd werd waarom ze dat zouden zeggen, bleek u er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.12, 13 en 14).

Er dient te worden vastgesteld dat u onwetend bent over hoe uw vader - en bij uitbreiding ook uzelf - precies de Eritrese nationaliteit verwierven in Soedan. Bovendien bent u totaal onwetend betreffende het onafhankelijkheidsreferendum van 1993. Niettegenstaande u nog jong was toen u in Soedan verbleef, was dit alles immers van groot belang voor uw verdere persoonlijke leven en mag van u verwacht worden hiervan op de hoogte te zijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat u erg onwetend bent betreffende uw ouders en het koppel M.(...) en B.(...), de mensen bij wie u opgroeide van uw acht jaar tot u Soedan verliet in 2014, en uw kennis betreffende de reden waarom / het tijdstip waarop uw vader Eritrea ontvluchtte quasi onbestaand is.

U verklaarde dat uw moeder u bij uw vader achterliet toen u nog een kind was en uw vader overleed toen u zeven à acht jaar oud was (gehoor CGVS, p.2). U gaf aan dat de nationaliteit van uw moeder Ethiopië is en die van uw vader Eritreër (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd naar de tribe van uw ouders gaf u aan dat u niet weet van welke tribe uw moeder is en uw vader van de tribe 'Keren' is (gehoor CGVS, p.6). Eerder had u al aangehaald dat de tribe van uw vader 'Tigre' is (gehoor CGVS, p.3). Later gaf u aan dat uw vader waarschijnlijk van de Hidaraeb-tribe is, omdat hij Arabisch sprak (gehoor CGVS, p.6). En – nadat de interviewer verder doorvroeg betreffende uw taalkennis – gaf u aan dat u niet weet wat de tribe van uw vader is en u ook uw eigen tribe niet kent (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd hoeveel broers / zussen uw vader en moeder hebben, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.21). U weet niet waar uw moeder juist geboren is en heeft er geen idee van wanneer uw moeder Ethiopië verliet en naar Soedan ging. Evenmin weet u waarom uw moeder Ethiopië verliet en naar Soedan ging (gehoor CGVS, p.9). Verder wist u niet waar uw moeder naartoe ging, nadat ze u achterliet bij uw vader (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan niets te weten over uw moeder (gehoor CGVS, p.7-8).

U gaf aan dat uw vader te H.(...) woonde, maar u had er geen idee van wanneer uw vader, wat we nu Eritrea noemen, verliet en hij naar Soedan ging (gehoor CGVS, p.7). U denkt dat H.(...) een dorp is, maar u weet het niet zeker, omdat u niet veel TV keek (gehoor CGVS, p.8). Verder weet u niet of uw vader Eritrea alleen verliet of met anderen, omdat M.(...) u niet veel informatie gaf over uw vader (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom uw vader Eritrea verliet, gaf u vaag aan dat M.(...) zei dat er toen problemen waren (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd welke problemen er waren, gaf u aan dat er politieke problemen waren (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd met wie uw vader politieke problemen had, gaf u ontwijkend aan dat M.(...) niet veel met u sprak. Later gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of uw vader lid was van een politieke partij, gaf u aan dat dit waarschijnlijk het geval was, maar u het niet weet. Toen u gevraagd werd of er oorlog in Eritrea was toen uw vader er vertrok gaf u aanvankelijk aan van niet, om er nadien op terug te komen, te zeggen dat u het zich weer herinnerde en uw vader zei dat er oorlog was toen hij vertrok en het rond 1991 was (gehoor CGVS, p.8). Verder had u er geen idee van welk beroep uw vader in Eritrea uitoefende en wist u niet of uw vader al dan niet zijn militaire training deed (gehoor CGVS, p.20). Vreemd genoeg gaf u later aan dat M.(...) u vertelde dat uw vader vocht in wat we nu Eritrea noemen. Toen u daarop gevraagd werd voor wie uw vader vocht, gaf u aan dat het was toen hij nog in Eritrea was en u er geen idee van had voor wie hij vocht. Evenmin had u er een idee van tegen wie uw vader vocht (gehoor CGVS, p.22).

U verklaarde dat van vanaf uw zeven à acht jaar tot u Soedan verliet in 2014 opgroeide bij M.(...) en zijn vrouw B.(...) (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd wat de volledige naam van M.(...) is, gaf u aan het vergeten te zijn. Toen u gevraagd werd wat de volledige naam van B.(...) is, gaf u aan enkel de voornaam te kennen (gehoor CGVS, p.3). U gaf aan dat het Eritreërs zijn en ze behoren tot de Tigre-tribe, de tribe van uw vader (gehoor CGVS, p.3).

Het is frappant dat de kennis betreffende uw moeder, alsook de kennis over uw vader en de reden waarom / het tijdstip waarop uw vader Eritrea ontvluchtte quasi onbestaand is, temeer daar u tot uw zeven à acht jaar bij hem woonde én u nadien tot u het land verliet in 2014 opgroeide bij M.(...) (en zijn vrouw B.(...)), een vriend van uw vader die eveneens uit Keren komt (gehoor CGVS, p.10). Daarnaast blijkt ook uw kennis betreffende M.(...) en zijn vrouw B.(...) erg beperkt.

Verder blijkt dat uw kennis van de Eritrese politiek, geschiedenis en maatschappij quasi onbestaande en foutief is.

Toen u gevraagd werd welke talen er worden gesproken in Eritrea, gaf u aan dat het er negen zijn: Tigrinya, Tigre, Afar, Sahwa, Rashaida, Hidaraeb, Nara en Berlen. Toen u erop gewezen werd dat Rashaida geen taal is, gaf u aan dat dit is wat u hoorde in het huis van M.(...) (gehoor CGVS, p.3-4). Niet alleen spreken de Rashaida Arabisch; zoals eerder aangehaald blijkt uit informatie dat mensen van de Hidaraeb-tribe de taal 'Baja' spreken (zie administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u later de term Bilein (de taal die de Bilein spreken, een etnie die woont in en rond Keren – volgens uw verklaringen de geboorteplaats van uw vader en de plaats waar ook M.(...) verbleef) opwierp, gaf u aan er nog niet van gehoord te hebben (gehoor CGVS, p.20).

U gaf (terecht) dat Eritrea en Ethiopië in 1991 'scheidden' (gehoor CGVS, p. 11). Toen u erop gewezen werd dat Eritreërs soms ook aangeven dat Eritrea onafhankelijk werd in 1993 en u gevraagd werd waarom ze dat zouden zeggen, gaf u echter aan het niet te weten. Verder had u er ook geen idee van waarom 1993 een belangrijk jaar was in de geschiedenis van Eritrea (gehoor CGVS, p.12, 13 en 14). Hieruit blijkt dat u geen kennis heeft over het referendum dat in 1993 plaatsvond, nochtans een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van Eritrea, daar dit leidde tot de internationale erkenning van het land én het referendum bepalend was om de Eritrese nationaliteit te verwerven (zie administratief dossier).

Gevraagd of u weet wanneer de Eritreërs Onafhankelijkheidsdag vieren, gaf u aan het niet te weten. Gevraagd of u weet welke officiële feestdagen de Eritreërs vieren, gaf u aan er geen idee van te hebben. Gevraagd of u weet wanneer de Eritreërs martelaars dag vieren, vroeg u zich af wat bedoeld werd met 'martelaars' om vervolgens aan te geven er geen idee van te hebben. Toen u gevraagd wat Eritreërs vieren op de eerste dag van de negende maand, gaf u ontwijkend aan dat u niet naar Eritrea ging, u niemand had die met u over Eritrea sprak, maar u toch Eritreër bent en het zal blijven (gehoor CGVS, p.13-14). Het dient vastgesteld dat Onafhankelijkheidsdag, martelaarsdag en 'de start van de onafhankelijkheidsstrijd' (gevierd op de eerste dag van de negende maand) belangrijkste feestdagen zijn voor Eritreërs, die -volgens informatie waarover het CGVS beschikt- ook door de Eritreërs in de diaspora worden gevierd, onder andere in Khartoum, Soedan, waar u volgens uw verklaringen inwoonde bij een Eritrees echtpaar (gehoor CGVS, p. 3,23). Dat u hiervan totaal niet van op de hoogte bent, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst. Toen u gevraagd werd of u reeds van 'Forto' in Asmara hoorde, ontweek u de vraag door te stellen dat het voor u gemakkelijker zou zijn moest u iets weten over Eritrea of Asmara. Toen de vraag gespecificeerd werd en u gevraagd werd of u van een incident te 'Forto' in Asmara hoorde, gaf u aan dat het waarschijnlijk religieuze problemen waren tussen christenen en moslims (gehoor CGVS, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat op 21 januari 2013 een poging tot staatsgreep plaatsvond in Asmara, ook wel het Forto incident genoemd. Pas toen u daarna gevraagd werd of u iets van een poging tot staatsgreep wist, gaf u aan dat het de omverwerping van Isaias kan zijn en u dat hoorde van vrienden die in Zweden zijn (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd wat juist gebeurde, gaf u aan dat men tot nu toe niets deed. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat er weldegelijk een poging tot staatsgreep was en u gevraagd werd wanneer dat was, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.17). Het is opmerkelijk dat u zo weinig weet over deze recente poging tot staatsgreep tegen de president van het land waarvan u de nationaliteit beweert te hebben.

Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende de Eritrese politiek, geschiedenis en maatschappij, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw nationaliteit en herkomst, op fundamentele wijze. Van iemand die weliswaar in het buitenland, maar zijn hele leven bij Eritreërs woonde (bij uw vader tot de leeftijd van zeven à acht jaar en nadien bij M.(...)), een kennis van uw vader van uit Eritrea) en die Eritrese vrienden in Zweden heeft waarmee hij in Soedan werkte in een restaurant, kan men een betere kennis ter zake verwachten. Bovenstaande vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van de door u, in het

kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese afkomst.

Verder dient te worden opgemerkt dat u erg vaag bent betreffende de reden waarom u niet naar Eritrea – het land waarvan u de nationaliteit beweert te hebben – kan terugkeren.

U verklaarde dat u niet terug kan naar Eritrea, omdat men u daar zal arresteren. Toen u gevraagd werd waarom dat het geval zou zijn, gaf u vaag aan dat uw ouders er vertrokken (gehoor CGVS, p.26). Toen u gevraagd werd wat het probleem juist is, daar uw vader wat we nu Eritrea noemen verliet in 1991, toen het nog Ethiopië was, ontweek u de opmerking, door te stellen dat u zei dat de landen in 1991 scheidden (gehoor CGVS, p.27). Toen u gevraagd werd of er een andere reden is waarom u niet naar Eritrea kan gaan, bleef u vaag herhalen dat ze u zouden straffen (gehoor CGVS, p.27).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit/nationaliteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid. U legde ook geen documenten voor om uw beweerd verblijf als Eritreër in Soedan te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de beoordelingsfout en de algemene zorgvuldigheidsplicht." Tevens maakt verzoeker in zijn middel gewag van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"A. Het CGVS oordeelt dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden door, te verklaren dat hij minderjarig is. Het feit dat verzoeker probeerde zich jonger voor te doen dan Wat hij daadwerkelijk blijkt te zijn, op basis van het leeftijd onderzoek die door de dienst voogdij werd gevoerd, vormt volgen het CGVS een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker betwist echter ooit hebben geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoeker kent zelf zijn leeftijd niet (nota's CGVS, p. 5-6). Er moet minstens een intentioneel element aanwezig zijn om te kunnen besluiten dat verzoeker geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden. Het louter feit dat de door hem aangegeven leeftijd betwist werd op basis van een leeftijd-onderzoek volstaat niet om een intentioneel element in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Het CGVS berust zijn stelling ook op het doorgevoerde leeftijd onderzoek maar voegt deze niet toe aan het dossier.

In deze omstandigheden kan het CGVS niet zomaar besluiten dat verzoeker geprobeerd heeft de asielinstanties te misleiden louter omdat zijn aangehaalde leeftijd niet overeenkomt met de schatting van zijn leeftijd gemaakt op basis van het medisch onderzoek.

Verzoeker twijfelt echter over het feit dat hij ouder dan 22 jaar zou zijn maar kan geen documenten voorleggen waaruit zijn effectieve geboortedatum afgeleid kan worden.

Bj Het CGVS betwist de nationaliteit van verzoeker en leidt daaruit dat hij niet aannemelijk heeft ""kunnen maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Uw raad heeft zich al uitgesproken over verschillende gevallen waarbij de nationaliteit van een asielaanvrager wordt betwist en heeft bepaald op welke wijze deze betwisting conform de wettelijke bepalingen plaats kon vinden en wat de gevolgen waren van het betwisten van de nationaliteit van de asielaanvrager.

1 Ruime juridisch kader over het bepalen van de nationaliteit en het land ten aanzien van hetwelk het

onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd (Zie arresten van Uw raad, 45.395, 45.396 en 45.397 van 24 juni 2010 en arrest 51.460 van 23 november 2010).

Het bewijs van de nationaliteit of van het land van gewoonlijk verblijf van de asielzoeker stoot op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee er rekening moet worden gehouden. Het komt beide partijen toe om de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, § 2 van de Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling is een vluchteling elke persoon "(...)"

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Artikelen 48/3, §1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn, vandaag hernomen in artikel 2, e) en 2, f) van Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EG).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag. Zijn juridische en feitelijke situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is een vluchteling iemand die, omwille van zijn vrees tot vervolging, de bescherming van zijn land niet kan of niet wilt invoeren hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten vluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheden zal de asielzoeker zijn nationaliteit of zijn land van verblijf desgevallend moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen.

Bij de beoordeling van deze verklaringen moet er rekening worden gehouden met het aangehouden profiel van de asielzoeker en geschiedt in concreto. In de eerste plaats dient er rekening gehouden worden met de feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de asielzoeker. Naargelang het profiel kan er ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis minder doorslaggevend is en alleszins niet toe kan leiden dat feitelijke kennis of onwetendheid binnen de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing worden gelaten.

Het komt het CGVS toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoont. Indien het van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren moet het CGVS dit land bepalen door overwegingen in rechte en/of in feite adequaat uiteen te zetten. Indien het van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, en dat de aanvraag bijgevolg niet kan worden beoordeeld, is het eveneens de plicht van het CGVS om de redenen adequaat uiteen te zetten die hem tot deze conclusie leiden.

Wanneer het CGVS deze plicht niet uitoefent dient de RvV dit ook na te gaan en de beslissing op dit punt te hervormen of te vernietigen, conform artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de aangehaalde nationaliteit niet betwist wordt dient de aanvraag onderzocht worden ten aanzien van het land van de nationaliteit (RvV, n° 45.397, 24 juni 2010, algemene vergadering). Wanneer de nationaliteit niet op basis van verklaringen bewezen kan worden kan het niet aanvaard worden dat deze

onmogelijkheid of het bestaan van ernstige twijfels rond deze nationaliteit, ertoe leidt dat de beoordeling van een asielaanvraag onmogelijk zou zijn. Wanneer de nationaliteit niet kan worden vastgesteld dient de aanvraag onderzocht te worden ten aanzien van het land van de gewone verblijfplaats (RvV, n° 45.396, 24 juni 2010, algemene vergadering), per analogie met het onderzoek van de asielaanvragen van staatlozen.

2. Toepassing op aanvraag van verzoeker.

Uit het bestreden beslissing blijkt dat het CGVS oordeelt dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt. Er bestaat echter geen betwisting dat het verblijf land van verzoeker \ Sudan is. In de bestreden beslissing laat het CGVS geen redenen gelden over waarom hij beslist om \ de asielaanvraag niet te onderzoeken ten opzichte van Sudan.

Dit vormt een schending van artikel 1, A, §2 van de Vluchtelingenconventie van Genève, artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zoals hoger uiteengezet. Dit is zeker het geval wanneer, zoals in casu, verzoeker juist in hoofddorpe vervolgingen inroept waarvan de auteurs de Sudanese autoriteiten zijn. Het bepalen van de Eritrese nationaliteit is hier alleen maar van belang om na te gaan of hij de bescherming van dit land kan inroepen.

Door deze vaste interpretatie van artikelen 1, A, §2 van de Vluchtelingenconventie en van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie arresten van de RvV n° 45.395, 45.396 en 45.397 van 24 juni 2010, uitgesproken in algemene vergadering) niet toe te passen in casu, schendt de bestreden beslissing ook artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Inderdaad, artikelen 10 en 11 van de grondwet en het gelijkheidsbeginsel zijn geschonden als in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Personen die hun nationaliteit niet aannemelijk kunnen maken moeten met staatlozen vergeleken worden wat het land ten opzichte van hetwelke hun asielaanvraag beoordeelt dient te worden betreft In beide gevallen gaat het over personen wiens asielaanvraag niet beoordeelt kan worden ten opzichte van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. Er moet immers ook in beide gevallen nagegaan worden of zij de bescherming van hun verblijf land niet kunnen of, om geldige redenen, niet willen inroepen en er moet ook worden nagegaan of zij in hun verblijf land een risico lopen op vervolgingen in de zin van artikel 1, A, §2 van de Vluchtelingenconventie. Hun asielaanvraag dient bijgevolg beoordeelt te worden ten opzichte van hun land van gewoonlijk verblijf.

De bestreden beslissing geeft geen enkele objectieve en redelijke verantwoording voor het ongelijk behandelen van de asielaanvraag van verzoeker, die zijn nationaliteit onmogelijk kan bewijzen, en die van een staatloze, die geen nationaliteit heeft, op het vlak van het land ten opzichte van hetwelk de asielaanvraag beoordeelt moet worden.

a) Profiel van verzoeker en kritiek van de motivatie van het CGVS.

In de bestreden beslissing word er geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker die nooit in Eritrea gewoond heeft en zijn Eritrese nationaliteit enkel bezit omwille het feit dat zijn vader de Eritrese nationaliteit heeft. Hij heeft zelf nooit in Eritrea gewoond.

Het CGVS moet ook rekening houden met het feit dat hij zijn vader slechts in zijn jongste jaren gekend heeft. Volgens zijn verklaringen is zijn vader overleden toen hij 7 of 8 jaren oud was. Aangezien deze jonge leeftijd is het niet meer dan normaal dat hij weinig meegekregen heeft van zijn vader wat zijn Eritrese oorsprong, de Eritrese geschiedenis en de Eritrese cultuur betreft.

Hij weet ook niet juist wanneer zijn vader Eritrea heeft verlaten, het was wanneer er nog gestreden werd. Maar hij volhard in het feit dat zijn vader zeker na de onafhankelijkheid van het land Eritrea heeft verlaten (nota's CGVS, p. 11), en dat zijn vader hem steeds heeft gezegd dat hij Eritrees was. M.(...) zei hem ook dat zijn vader een strijder was (nota's CGVS, p. 21)

Na het overlijden van zijn vader kreeg hij onderdak bij vrienden van zijn vader, het koppel van M.(...) en B.(...). Verzoeker wenst hier te onderlijnen dat er geen sprake is van een vorm van affectieve relatie tussen hem en deze personen. Ze hebben hem enkel onderdak gegeven, maar hun relaties waren helemaal geen affectieve relatie (nota's CGVS, p. 21). Zij hadden samen heel weinig gesprekken.

Voor al die redenen weet verzoeker heel weinig over de tijdstip van de vlucht van zijn vader uit Eritrea, de redenen van deze vlucht. Alles wat hij weet heeft hij doorgegeven tijdens zijn verhoor op het CGVS, nl. dat zijn vader tijdens de onafhankelijkheidsoorlog een strijder was en dat hij na deze onafhankelijkheid gedwongen was te vluchten uit Eritrea.

Dit is ook omwille van dit profiel dat hij zijn culturele en etnische achtergrond niet kan toelichten. Het CGVS maakt echter een beoordelingsfout wanneer hij stelt dat verzoeker verklaart dat hij van de Hadaraeb etnie te zijn. Hij heeft echter gezegd dat hij van de Adorob etnie is. Adorob is een Sudanese woord voor iemand met een litteken in het gezicht. Dat duidt de mensen aan die in Eritrea Arabisch spreken, een litteken in het gezicht hebben en djellaba's dragen. Verzoeker vermoedt dat het over de Rashaïda in Eritrea gaat omdat hem werd gezegd dat de Rashaïda Arabisch spreken (nota's CGVS p. 6). Ook omdat M.(...) hem heeft gezegd dat zijn vader Rashaïda was. M.(...) heeft hem ook verklaard dat hij Tigre was, wat een uitleg is voor het feit dat hij ook verklaard heeft dat hij Tigre is.

Hieruit blijkt echter dat verzoeker gewoon onwetend is over zijn culturele achtergrond, wat niet ongeloofwaardig kan worden geacht omwille van zijn profiel.

Het CGVS betwist de nationaliteit van verzoeker omdat hij niet Tiiginya verstaat, ook niet de naam van de maanden in Tigrinya. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de namen van de maanden ook niet in Arabisch kent met dat hij zich in de tijd situeert exclusief met de nummers van de maanden. Hij wenst ook heihalen dat Arabisch zijn eerste taal is.

b) Onvoldoende onderzoek naar de leefomgeving van verzoeker in Sudan:

Het onderzoek van het CGVS werd uitsluitend gevoerd naar de kennis van verzoeker over Eritrea. Aangezien zijn profiel kan hij heel weinig verklaringen afleggen over Eritrea (zie hierboven).

Et werden echter amper vragen gesteld over Sudan, en er wordt immers niet betwist dat het verblijfsland van verzoeker inderdaad Sudan is (nota's CGVS, pp. 24-25). Verzoeker verklaart ook dat hij in Sudan vervolgingen beleefde omwille van zijn Eritrese afkomst (CGVS, p. 26).

Het totaal ontbreken van vragen over zijn directe leefomgeving in Sudan laat niet toe te betwisten dat verzoeker er leefde. Zo'n onderzoek zou ook betrekking kunnen hebben over zijn leefomgeving als Eritrese vluchteling in Sudan, wat niet onbelangrijk is voor het bepalen van zijn nationaliteit.

In ieder geval werd hij niet ondervraagd over zijn leven in Sudan en de do or hem aangehaalde vervolgingen van de Sudanese politie. Deze werden ook niet betwist. Het is juist de opzet van de bovenvermelde bepalingen om toe te laten een asielaanvraag te onderzoeken ook wanneer iemand, zoals in casu verzoeker, zijn nationaliteit niet op basis van zijn verklaringen kan bewijzen. Zou men de redenering van het CGVS volgen zou het mogelijk zijn om een asielaanvraag niet te onderzoeken louter omwille van het feit dat verzoeker zijn nationaliteit onmogelijk zou kunnen bewijzen. Het kan niet aanvaard worden — en zou ook de bovenvermelde bepalingen schenden — dat deze onmogelijkheid of het bestaan van ernstige twijfels rond de nationaliteit, ertoe leidt dat de beoordeling van een asielaanvraag onmogelijk zou zijn.

c) Conclusie: Het niet onderzoeken van de vervolgingsvrees van verzoeker in het land van zijn gewone verblijfplaats

Het CGVS heeft dus nagelaten de vrees van verzoeker te analyseren en ten aanzien van Sudan, wat de bovenvermelde bepalingen het CGVS nochtans verplichten te doen.

Het CGVS zet helemaal niet uiteen waarvoor hij dit onderzoek ten aanzien van Sudan weigert te voeren, wat een schending aantoont van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

III.4 Redenen om een internationale bescherming toe te kennen.

A) In hoofddeorde : m.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

1. Gegronde vrees vervolgd te worden in geval van terugkeer naar het land van herkomst nl. Eritrea.

In het arrest nr 35496 van de Raad werd geoordeeld dat het gezegd ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker niet betekent dat de Raad zich niet in fine dient de vraag te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging o£ van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

(...)

Vervolging in de zin van de Conventie van Genève veronderstelt een voortdurende of systematisch schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen.

In casu heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging. Hij heeft uitgelegd dat hij door de Sudanese autoriteiten vervolgd werd omwille van zijn Eritrese afkomst (CGVS, p. 26).

Hij toont dus aan dat hij daden van vervolging, conform artikel 48/3, van de vreemdelingenwet vreest in geval van terugkeer in Sudan en in Eritrea.

De vervolgingsgrond is de nationaliteit van betrokkene. Ook al word deze nationaliteit in casu betwist door het CGVS is de centrale vraag of de Eritrese nationaliteit — al dan niet terecht — aan verzoeker toegeschreven werd door de Sudanese autoriteiten. Artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet stelt inderdaad dat :

(...)

De centrale vraag is hier dus of verzoeker aannemelijk maakt dat de Sudanese autoriteiten hem de Eritrese nationaliteit toeschrijven. Dit blijkt uit zijn verklaringen echter het geval te zijn en word ook niet betwist door het CGVS. Verzoeker dient dan ook op basis daarvan de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

2. M.b.t. de bewijslast en het voordeel van de twijfel

Het is gepast er aan te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.

De aanbeveling van het UNHCR tot toepassing van het voordeel van de twijfel is van toepassing wanneer het relaas van de asielzoeker geloofwaardig is (CPRR n°05-5394/R13382, 9 mei 2006, Congo).

Er dient inderdaad benadrukt te worden dat een persoon die een verzoek tot erkenning als vluchteling indient, zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Hij bevindt zich in een vreemde omgeving, en het feit dat hij zijn zaak moet voorleggen aan een overheid in een vreemd land, vaak in een taal die niet de zijne is, kan voor hem grote moeilijkheden opleveren zowel op praktisch als psychologisch vlak. (UNHCR-gids, §190)

De bewijsvereisten mogen dan ook niet te strikt geïnterpreteerd worden, en dit rekening houdend met de moeilijke situatie waarin de verzoeker tot de status van vluchteling zich bevindt. (UNHCR-gids, §197)

Teneinde de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen, moet men zich de vraag moet stellen of deze coherent en waarschijnlijk zijn. (UNCHR-gids, §204).

Wat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker betreft, past het te benadrukken dat rekening moet gehouden worden met de omstandigheden en eigenheden van elke situatie (persoonlijke, familiale en culturele factoren), de leeftijd, het opleidingsniveau van de asielzoeker en eventuele trauma's.

Men mag in dergelijke omstandigheden geen dermate precisie eisen in de antwoorden van verzoeker. (UNHCR-gids, 199).

De ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, vereist een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel.

De notie "risico" vormt de inzet van huidig beroep. De vraag die moet beslecht worden is de volgende: "Kan men gelet op het geheel van de eigenheden van deze zaak uitsluiten dat er een enkele kans is dat de risico's op vervolging ingeroepen door verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, zich zullen realiseren?"

Op dit punt kan verwezen worden naar de arresten n°16.891 van 02/10/08 en n°22144 van 28/01/2009 :

« Le Conseil ne peut en effet exclure qu'en cas de retour dans son pays, les poursuites auxquelles le requérant est susceptible d'être exposé (...) n impliquent que des persécutions au sens de l'article 1er section A §2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 » ;

(vrije vertaling: "De Raad kan inderdaad niet uitsluiten dat in geval van terugkeer naar zijn land, de vervolgingen waar verzoekster wellicht kan aan bloot gesteld worden (...) vervolgingen betreffen die vallen onder artikel 1 sectie A. §2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951")

Bijgevolg, gelet op de gegronde redenen tot vervolging die bestaan in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dient verzoeker de status van vluchteling toegekend te worden.

B) In ondergeschikte orde: m.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

De asielaanvraag geïntroduceerd door verzoeker bevatte eveneens een aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de asielzoeker die aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 valt.

Volgens artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in het geval van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er dient vastgesteld te worden dat de C.G.Y.S. zijn weigering op geen enkele grond steunt. Geen enkele passage in de bestreden beslissing betreft de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut.

De enige zin in de beslissing die gewijd is aan dit artikel bepaalt het volgende: " Verder komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Bij terugkeer naar zijn land van herkomst of zijn land van gewone verblijfplaats kan niets verzekeren dat verzoeker niet dezelfde ernstige inbreuken zal te beurt vallen als diegene reeds ondergaan, zoals uiteengezet tijdens de ondervraging, gehouden voor het C.G.V.S.

Hieruit volgt dat het risico dat verzoeker ernstige inbreuken op zijn fysieke en psychische integriteit zal moeten ondergaan bij zijn terugkeer zeer reëel is.

Ten slotte kan uit deze elementen afgeleid worden dat de C.G.V.S. de gevolgen in geval van terugtocht naar zijn land van gewone verblijfplaats niet onderzocht heeft. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende gemotiveerd en drager van een beoordelingsfout, maar miskent zij ook artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980.

C) In uiterst ondergeschikte orde : m.b.t. de vernietiging van de bestreden beslissing

Indien Uw Raad zou oordelen dat het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan toegekend worden aan verzoeker, maar zich onvoldoende geïnformeerd acht, is het gepast de genomen beslissing te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het CGVS.

De beslissing is uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker zijn nationaliteit niet heeft kunnen bewijzen door zijn verklaringen. In dit geval werd hoger uitgelegd waarom er dan een onderzoek moet gebeuren ten

aanzien van het land van de gewone verblijfplaats van verzoeker. Zijn vrees voor vervolging moet ten aanzien van Sudan onderzocht worden. Als Uw Raad oordeelt dat hij niet genoeg informatie zou hebben om het land van gewone verblijfplaats van verzoeker te bepalen of om zich uit te spreken over de gegrondheid van de vrees van verzoeker in Sudan, kan een nieuw gehoor kan opheldering brengen.

Hoe dan ook, het risico op uitwijzing van Sudan naar Eritrea zou onderzocht moeten worden, alsook de juridische en praktische mogelijkheden om er bescherming en verblijf te verkrijgen.

Uw Raad oordeelde, in zijn arrest van 12 december 2011, n° 71721 als volgt:

«Dès lors que le Conseil ne petit procéder lui-même à des mesures d'instruction, il a été jugé « qu'à supposer qu'une situation évolue en un sens qui est de nature à influencer ses décisions, il doit soit s'en tenir aux informations qui lui sont fournies par les parties, soit annuler la décision du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides afin que celui-ci réexamine le dossier en tenant compte des éléments neufs » (Conseil d'Etat arrêt n°178.960, du 25 janvier 2008)».

Vrije vertaling : overwegende dat de Raad niet zelf kan overgaan tot onderzoeksmaatregelen, werd er geoordeeld dat, wanneer een situatie evolueert in een bepaalde richting die de beslissing zou kunnen beïnvloeden, hij zich ofwel moet baseren op de informatie die door de partijen aangediend werden, ofwel de beslissing vernietigen zodat de CGVS het dossier herbekijkt, rekening houdend met de nieuwe elementen.

Om al deze redenen dient te beslissing vernietigt te worden.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd. De commissaris-generaal acht de door verzoeker geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst geenszins aannemelijk. Er wordt in de beslissing op de eerste plaats gewezen op verzoekers poging om de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,6 jaar oud was. Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de bedenkelijke verklaringen van verzoeker betreffende zijn talenkennis, zijn eigen etnische afkomst en deze van zijn vader. Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader de Eritrese nationaliteit had, aangezien hij verklaarde dat deze uit het huidige Eritrea vertrok toen dit land nog niet officieel bestond en hij niet kan verklaren hoe zijn vader dan vanuit Soedan de Eritrese nationaliteit zou hebben bekomen. In dit verband bleek dat verzoeker niet vertrouwd was met het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, hetgeen nochtans essentieel was voor Eritreeërs in het buitenland om de nationaliteit te verwerven. De achtergrondkennis van verzoeker over zijn Ethiopische moeder en over de Eritrese vriend van zijn vader waarbij hij in Soedan verbleef, is nagenoeg onbestaande en zijn kennis over de Eritrese politiek, geschiedenis en maatschappij laat ook te wensen over. De commissaris-generaal concludeert dat de Eritrese afkomst van verzoeker ongeloofwaardig is omdat van iemand die zijn hele leven in het Eritrese milieu in Khartoum heeft vertoeft een meer doorgedreven kennis kan worden verwacht. Bijkomend wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker erg vaag blijft over de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Eritrea, het land van zijn beweerde nationaliteit en dat hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt inzake zijn identiteit, nationaliteit en reisweg, noch van zijn beweerde verblijf als Eritreeër in Soedan.

2.5. In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende zijn leeftijd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag op 18 mei 2015 verklaarde op 31 december 1997 geboren te zijn en 17 jaar en 5 maanden oud te zijn (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, inschrijving NL, 18 mei 2015). Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker uitdrukkelijk op de

hoogte werd gebracht van de geuite twijfels betreffende de ingeroepen minderjarigheid (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, 18 mei 2015, p. 2). In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel werd het stuk betreffende de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie wel degelijk aan het administratief dossier toegevoegd (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, beslissing omtrent het medisch onderzoek, 10 juni 2015). Verzoeker beweert dat hij nooit de bedoeling had om de asielinstanties te misleiden zodat er geen intentioneel element zou zijn aangetoond. De vraag rijst echter waarom verzoeker initieel verklaarde 17 jaar en 5 maanden oud te zijn indien hij werkelijk onwetend zou zijn over zijn leeftijd, zoals hij later tijdens zijn gehoor beweert (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 januari 2016, p. 5-6). De Raad wijst erop dat de overweging uit de bestreden beslissing betreffende de misleidende verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd geen doorslaggevend element vormen in de weigeringsbeslissing, maar afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. In zoverre verzoeker de correctheid van het leeftijdsonderzoek betwist, dient te worden opgemerkt dat betwistingen hieromtrent op grond van artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet tot de rechtsmacht van de Raad behoren, maar dat hiertegen een beroep openstaat bij de Raad van State, zoals trouwens ook aangegeven is op het formulier van kennisgeving van de FOD Justitie (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, beslissing omtrent het medisch onderzoek, 10 juni 2015).

2.6. In een tweede middelonderdeel levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerd nationaliteit waarbij hij de lezing uit een aantal arresten van de Algemene Vergadering van de Raad in herinnering brengt. Volgens verzoeker bestaat er geen betwisting over het feit dat Soedan verzoekers land van verblijf was, waardoor zijn verzoek om internationale bescherming zou moeten worden getoetst aan dit land.

2.7. Er dient te worden gewezen op het gegeven dat in het kader van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming de bepaling van het 'land van herkomst' van de asielzoeker een essentieel element is. Het 'land van herkomst' is krachtens de definitie uit artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatie-richtlijn), *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"*. De Raad wijst erop dat hij zelf geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit(en) van een asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of deze staatloze is. Het behoort daarentegen wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats bij verzoeker en het is zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerd identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. In de door verzoeker aangehaalde passages uit de arresten van de Algemene Vergadering van de Raad wordt overigens gesteld dat, indien de commissaris-generaal van oordeel is dat het land ten aanzien waarvan het onderzoek dient te gebeuren, niet kan worden bepaald en de aanvraag dus niet kan worden beoordeeld, dit dient te worden gemotiveerd, hetgeen *in casu* wel degelijk is gebeurd.

2.8. Zoals hierboven gesteld, moeten in de mate van het mogelijke stavingstukken worden aangebracht, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit (RvS 17 december 2003, nr. 126 529). Op geen enkel moment heeft verzoeker echter enig document neergelegd dat een begin van bewijs zou inhouden van zijn voorgehouden identiteit en/of nationaliteit, noch van zijn beweerd verblijf in Soedan, zoals trouwens uitdrukkelijk *in fine* van de bestreden beslissing wordt aangegeven. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat er geen betwisting bestaat over zijn land van (gewoonlijk) verblijf. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens een plausibele uitleg geeft voor de beweerd onmogelijkheid om zijn Eritrese nationaliteit of zijn verblijf in Soedan met documenten aannemelijk te maken. Omwille van dit gebrek aan documenten, dient de werkelijke herkomst van verzoeker te worden beoordeeld aan de hand van zijn verklaringen en de coherentie daarvan. Deze verklaringen zijn echter geenszins van die aard dat verzoekers werkelijke herkomst op grond hiervan zou kunnen worden bepaald. Op 14 mei 2015 werd verzoeker door de spoorwepolitie van Luik werd opgepakt waarbij hij een naam opgaf en een geboortedatum, en tevens aangaf geboren te zijn in Eritrea (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, TARAP-borderel FEDPOL, 14 mei 2015). Bij zijn asielaanvraag gaf verzoeker te kennen van Eritrese nationaliteit te zijn en geboren te zijn in Kara (AD, stuk 16, Inventaris + documenten

DVZ, inschrijving NL, 18 mei 2015). Bij het opstellen van de vragenlijst voor het CGVS wijzigde verzoeker deze persoonsgegevens en stelde hij dat hij in Khartoem in Soedan geboren was (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 24 augustus 2015, vraag 5), hetgeen hij een half jaar later bevestigde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 januari 2016, p. 5). Verzoeker legde dus geenszins coherente verklaringen af over zijn geboorteland. Ook over de gebeurtenissen na zijn geboorte legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker in zijn interview bij de dienst 'Minderjarigen' (bureau MINTEH) op 18 mei 2015 dat zijn vader overleden zou zijn toen hij 5 jaar oud was en hij daarna alleen woonde in een huis in Soedan (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling 18 mei 2015, p. 3). Bij het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dan weer dat zijn ouders hem bij zijn geboorte zouden hebben verlaten, hem op straat hebben gedumpt zouden hebben en dat hij hen nooit zou hebben gekend (AD, stuk 15, vragenlijst CGVS 24 augustus 2015, vraag 5). Ter gelegenheid van het gehoor bij de commissaris-generaal paste verzoeker zijn verklaringen wederom aan. Daar beweerde verzoeker dat zijn moeder vertrok bij zijn geboorte en dat hij toen bij zijn vader zou hebben gewoond tot 7 – 8 jarige leeftijd, tot zijn vader overleed (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 januari 2016, p. 2). Het feit dat verzoekers verklaringen aangaande zijn geboorteplaats en zijn wedervaren gedurende zijn eerste levensjaren telkens verschillen, tast de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn herkomst in belangrijke mate aan. Daarbij aansluitend kan er tevens verwacht worden dat verzoeker coherente verklaringen aflegt over de achtergrond van zijn ouders en de omstandigheden waarin deze naar Soedan zouden zijn gegaan, maar ook hier blijkt verzoeker bitter weinig te weten en legt hij tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde verzoeker eerst dat de etnie van zijn vader Tigre is (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 3). Vervolgens verklaarde verzoeker niet zeker te zijn van de etnie van zijn vader, maar *“Waarschijnlijk van Adorob (Hidaraeb).”* (*Ibid.*, p. 6) Wanneer hem verder gevraagd wordt wat zijn eigen etnie is, antwoordt verzoeker dat hij dezelfde etnie heeft als zijn vader maar dat hij die niet weet (*Ibid.*). Ook bleek verzoeker niet te weten wanneer zijn vader Eritrea verliet (*Ibid.*, p. 7) en of hij dat al dan niet alleen deed (*Ibid.*, p. 8). Wat de redenen waren van diens vertrek, wist verzoeker aanvankelijk evenmin. Vervolgens stelde verzoeker dat zijn vader is vertrokken omwille van *“problemen”* en dat zijn vader is vertrokken rond 1991 toen het oorlog was (*Ibid.*, p. 8). Wat juist de problemen waren van zijn vader, wist hij niet (*Ibid.*, p. 8 – 9 + 21 - 22). Verder kon verzoeker niet verduidelijken op welke manier zijn vader de Eritrese nationaliteit zou hebben verkregen. Aangezien verzoeker verklaarde dat zijn vader vertrok uit Eritrea in 1991 (*Ibid.*, p. 8) werd hij geconfronteerd met het feit dat Eritrea toen nog deel uitmaakte van Ethiopië en in 1991 nog niet bestond (AD, stuk 14, Landeninformatie, Eritrea profile – Timeline, 3 december 2014, p. 2) en zijn vader toen dus niet de Eritrese nationaliteit kon hebben. Als antwoord op deze informatie gaf verzoeker tijdens het gehoor aan dat Ethiopië en Eritrea in 1991 scheidden en zijn vader na die scheiding vertrok (*Ibid.*, p. 11). Specifiek gevraagd sinds wanneer mensen officieel over de Eritrese nationaliteit kunnen beschikken en hoe dit in zijn werk ging, geeft verzoeker aan dit niet te weten en dat hij hoorde dat de Eritrese nationaliteit heel moeilijk te verkrijgen is (*Ibid.*, p. 11 – 12). Dat verzoeker dergelijke vage verklaringen aflegde over de nationaliteit van zijn vader en dat hij ook aangaande zijn Eritrese nationaliteitsvererving niet meer kan verklaren dan dat hij *“Tot nu (...) Eritreeër [is].”* en de nationaliteit van zijn vader overnam (*Ibid.*, p. 10 – 12), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn beweerde Eritrese nationaliteit.

2.9. De Raad merkt op dat het geenszins onredelijk is dat de overheid, wanneer de asielzoeker geen documenten kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene te toetsen en dat uit het aangetoonde gebrek aan kennis kan worden afgeleid dat verzoeker geen bewijs levert van zijn beweerde afkomst (*cf.* RvS 11 januari 2006, nr. 153.481). Uit het administratief dossier blijkt dat de kennis van verzoeker over zijn land van beweerde nationaliteit geenszins doorleefd overkomt. Zo wist verzoeker niet, hoewel dit blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (AD, stuk 14, Landeninformatie, Eritrea profile – Timeline, 3 december 2014, p. 2), dat Eritrea in 1993 na een referendum onafhankelijk werd van Ethiopië (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 13 – 14), een referendum waarvan verzoeker overigens stelde nog nooit te hebben gehoord (*Ibid.*, p. 14). Verder weet verzoeker niet wanneer men onafhankelijkheidsdag viert in Eritrea of wat de officiële feestdagen zijn, kent hij geen enkele Eritrees mediakanaal, Eritrese zangers of kan hij geen nadere duiding geven aangaande het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea of de poging tot staatsgreep in 2013 (*Ibid.*, p. 13 - 17). In zijn middel stelt verzoeker dat bij de beoordeling van zijn verklaringen onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn profiel omdat hij zelf nooit in Eritrea heeft gewoond. Door in zijn middel te benadrukken dat het omwille van de jonge leeftijd waarop hij zijn vader verloor, niet meer dan normaal is dat hij weinig heeft meegekregen van zijn Eritrese oorsprong en de Eritrese geschiedenis en cultuur, dat hij *“volhard (sic) in het feit dat zijn vader zeker na de onafhankelijkheid van het land Eritrea heeft verlaten (...), en dat zijn vader hem steeds heeft gezegd dat hij Eritrees was. M.(...) zei hem ook dat zijn vader een strijder was (...).”* en er geen sprake was van een affectieve relatie tussen hem en M. en B., die hem

opvingen, slaagt verzoeker er niet in een geloofwaardige uitleg te verschaffen voor zijn gebrek aan kennis die hij eventueel later zou kunnen hebben opgedaan. Het verschaffen van bijkomende informatie over de 'Adorob etnie', het bieden van een *a posteriori* verklaring waarom hij gewag maakte van de 'Tigre' en zijn mededeling dat hij ook in het Arabisch de namen van de maanden niet kent, zijn niet van aard om te verantwoorden dat verzoeker volstrekt in het duister tast wat zijn eigen etnische achtergrond betreft. Verzoeker voert ook aan dat de commissaris-generaal zijn nationaliteit betwist omdat hij geen Tigrinya verstaat en dat hij de namen van de maanden niet kon opgeven in het Tigrinya, waarbij hij benadrukt dat hij deze ook niet kan geven in het Arabisch en het Arabisch zijn eerste taal is. Vooreerst wijst de Raad er op dat het taalelement slechts één van de vele redenen is waarom geen geloof wordt gehecht aan de Eritrese nationaliteit van verzoeker en dat hij met die uitleg niet verklaart waarom hij in zijn interview op het Commissariaat-generaal eerst aangaf Tigrinya te verstaan (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 2), maar deze taal blijkbaar vervolgens volstrekt niet blijkt te beheersen (*Ibid.*, p. 12 – 13). Ondanks het feit dat verzoeker nooit in Eritrea is geweest, kan er wel verwacht worden dat hij, indien hij werkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben, dat hij minstens noties zou hebben van de taal die door de meerderheid van de Eritreeërs wordt gesproken en dat hij op de hoogte is van een aantal belangrijke jaarlijks weerkerende gebeurtenissen, zoals de officiële feestdagen. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweerde Eritrese nationaliteit geenszins aannemelijk heeft gemaakt, hetgeen in beginsel volstaat om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.10. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat geen uitvoerig onderzoek zou zijn gedaan van zijn ingeroepen vrees voor vervolging of zijn voorgehouden reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Soedan, zijn land van verblijf. Hoewel in de bestreden beslissing de verklaringen van verzoeker niet uitdrukkelijk wordt getoetst ten aanzien van zijn beweerde land van verblijf, laat de devolutieve werking van het beroep toe dat de Raad zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak (*cf.* RvS 8 september 2011, nr. 214.997). De Raad stelt vast dat de uitermate beperkte kennis van verzoeker over zijn herkomst tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Khartoem aangezien hij verklaarde daar te zijn opgegroeid bij M. en B., Eritrese kennissen van zijn vader (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 2 – 3), en een aantal Eritrese vrienden te hebben (*Ibid.*, p. 24) en dat uit de landeninformatie blijkt dat 'independence day' en 'martyrs day' worden gevierd door de Eritrese diaspora in Khartoem (AD, stuk 14, Landeninformatie, 17-22 informatie van diverse websites over feestdagen). Verzoeker zou dus hoe dan ook meer kennis tentoon moeten spreiden over Eritrea. Vervolgens blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de documenten waarover hij beschikte als beweerde Eritrese immigrant in Soedan. Tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan illegaal te hebben geleefd in Soedan en geen geldige verblijfsvergunning te hebben gehad (AD, stuk 15, vragenlijst CGVS 24 augustus 2015, vraag 5). Door de commissaris-generaal gevraagd of hij over documenten beschikte in Soedan, antwoordde verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken een document van vluchteling van de politie te hebben gehad dat elk jaar vernieuwd moest worden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 10 + 23 + 26). Verzoeker meent in het middel dat hij onvoldoende zou zijn bevraagd over zijn directe leefomgeving in Soedan. De Raad stelt echter vast dat verzoeker ook hierover totaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor het volstrekt zinloos overkomt dit verder te onderzoeken. Zo gaf verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de fiche als niet-begeleide minderjarige vreemdeling het volgende te kennen naar aanleiding van een vraag over zijn motief voor de immigratie naar België: *"Vader is overleden toen betrokkene 5 jaar oud was. Betrokkene woonde daarna alleen in hun huis in Soedan (waar hij altijd gewoond heeft, hij heeft nooit in Eritrea gewoond). In Soedan kon hij niet naar school. Hij had er geen vrijheid en kon er niet werken. Er was geen opvang."* Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker over zijn scholing in Soedan dat hij tot de 7de graad naar de school 'Hibret' zou zijn gegaan, daarna bij een leraar Daniël en tenslotte bij UNICEF (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 22). In weerwil van zijn eerdere verklaringen inzake tewerkstelling, stelde hij dat hij in Soedan zou hebben gewerkt als kuiser in een restaurant 'C. B.' en er kippen kookte (*Ibid.*, p. 22). Bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker plots gewag van arrestaties door de politie in Khartoem en een verblijf in de gevangenis aldaar (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 24 augustus 2015, vraag 3), terwijl hij hierover nooit eerder had gesproken. Meer in het algemeen is het bijzonder merkwaardig dat verzoeker, die zijn ganse leven als Eritreeër in Soedan zou hebben gewoond, geen enkele weet heeft van vluchtelingenkampen in Soedan, zelfs niet wist dat er vluchtelingenkampen waren en binnen de Eritrese gemeenschap geen enkel individu zou kennen die in een vluchtelingenkamp in Soedan zou zijn terechtgekomen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 24-25). Verzoeker kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij poneert dat zijn directe leefomgeving in Soedan niet voldoende zou zijn bevraagd. Specifiek met betrekking tot zijn vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten aanzien van Soedan, gaf verzoeker aan dat hij niet in Soedan kan leven wegens problemen met de politie omwille van zijn Eritrese nationaliteit (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 januari 2016, p. 26 - 27). Aangezien echter

duidelijk gebleken is dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Soedan zou hebben ondervonden omwille van die nationaliteit, die één van de gronden uitmaakt voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.11. Met betrekking tot de algemene theoretische uiteenzetting die verzoeker geeft aangaande het voordeel van de twijfel in asielzaken, wijst de Raad er op dat dit voordeel slechts kan spelen als men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Het voordeel van de twijfel moet aan een vluchteling worden toegekend wanneer zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen bekende feiten (RvS 4 juli 2002, nr. 108.847). Aangezien verzoekers verhaal hoegenaamd niet waarachtig overkomt, zoals hierboven uitvoerig werd aangetoond, kan hij het voordeel van de twijfel onmogelijk inroepen.

2.12. Waar verzoeker meent dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, kan hij niet worden gevolgd. Vermits de verklaringen van verzoeker betreffende zijn nationaliteit volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hierdoor kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, is het essentieel dat er duidelijkheid bestaat omtrent het land van herkomst van de betrokkene, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoeker voert dienaangaande trouwens geen specifieke elementen aan.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of een beoordelingsfout zou hebben gemaakt. Er is geen sprake van een schending van het grondwettelijk gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN